

Sygn. akt I CSK 503/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi Prokuratora Okręgowego w W. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 grudnia 2010 r.,

sygn. akt Wa XII Ns-Rej. KRS (...), wydanym w sprawie z wniosku "N. S.A." w W.

przy uczestnictwie Prokuratora Okręgowego w W.

o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania – „N. S.A.” w W. – złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2013 r., w którym oddalono apelację tej uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 9 lipca 2013 r. Postanowienie to zapadło w postępowaniu zainicjowanym złożeniem przez Prokuratora Okręgowego skargi o wznowienie postępowania, zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 22 grudnia 2010 r. w przedmiocie wpisu do KRS przedsiębiorców. Orzeczenie z dnia 9 lipca 2013 r. zmieniło postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 22 grudnia 2010 r. w ten sposób, że wniosek „N. S.A.” o rejestrację został oddalony i spółkę tę wykreślono z KRS.

W skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania, wniesionej po zakończeniu postępowania zainicjowanej skargą o wznowienie postępowania, wskazywano na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca wywodziła, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. (s. 3-4 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść postanowień obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej uczestnika oraz zawartą w nim motywację prawną wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził – wbrew sugestii skarżącego -, że w rozpoznawanej sprawie rejestrowej nie wystąpiły jednak przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Oba Sądy ustaliły, że na wszystkich kserokopiach akcji Spółki „N. S.A.”, złożonych do akt sprawy, pod pieczęcią stwierdzającą rejestrację akcji, figuruje podpis S. L. jako wicekonsula Konsulatu Generalnego RP w Belgii. Postępowanie dowodowe wykazało także to, że osoba ta w dacie rejestracji akcji (tj. w dniu 31 marca 1949 r.) nie pełniła funkcji wicekonsula w tej jednostce konsularnej; a nadto ustalono, że nie była ona w tym czasie w ogóle pracownikiem Konsulatu. Nie mogła zatem skutecznie złożyć podpisu pod pieczęcią stwierdzającą rejestrację ani z racji swojej funkcji konsularnej, ani z racji zatrudnienia jako inny pracownik Konsulatu. Jeżeli

zgodnie z art. 6 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r., o rejestracji i umarzania dokumentów na okaziciela (...) (Dz.U. z 1948 r., nr 28, poz. 190 ze zm.), „dokumenty na okaziciela podlegające rejestracji, nieostemplowane przed upływem terminu rejestracji, tracą moc prawną”, to Sąd drugiej instancji trafnie przyjął, że skuteczna rejestracja wiąże się z podpisem złożonym przez uprawniony podmiot, a nie z samym tylko faktem ostemplowania w odpowiedniej placówce konsularnej (art. 4 i 5 dekretu).

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, Sąd rejestrowy jest uprawniony do badania załączonych do wniosku dokumentów zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym (art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o KRS Dz.U. z 2013 r., nr 1203 ze zm.; cyt. dalej jako „ustawa o KRS”; por. ostatnio np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2013 r., III CNP 1/13 OSNC 2014, z. 4, poz. 43). Sąd mógł zatem dokonać kontroli skuteczności dokonanej rejestracji akcji przewidzianej w art. 4-6 dekretu z 1947 r.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego uczestnika odnośnie do zakresu kognicji Sądu rejestrowego w postępowaniu rejestrowym i rozłożenia ciężaru dowodu faktów istotnych dla wpisu do rejestru. Rozszerzenie kognicji Sądu rejestrowego w art. 9b ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o KRS (Dz.U. z 1997 r., nr 121, poz. 770 ze zm.) w zestawieniu z kognicją przewidzianą w art. 23 ustawy o KRS (i w art. 35 tej ustawy) nie oznacza konieczności prowadzenia przez Sąd „postępowania sprawdzającego, samodzielnego dokonywania oceny autentyczności i mocy prawnej dokumentów z akcji” (s. 2 skargi). Sądy meriti w wystarczający sposób zbadały bowiem „spełnienie wymagań dotyczących rejestracji i umarzania niektórych dokumentów emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.”, a uczyniły to w oparciu o przepisy art. 4-6 wspomnianego dekretu z dnia 3 lutego 1947 r.

Sądy meriti prawidłowo wreszcie przyjęły, że wystąpiła odpowiednia podstawa prawna wznowienia postępowania rejestrowego, zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 9 lipca 2013 r. (art. 403 § 2 k.p.c.; - podrobienie pieczęci wicekonsula na dokumentach akcji spółki), a skarga została wniesiona w ustawowym terminie; (art. 407 § 1 k.p.c.).

Z przedstawionych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika postępowania do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).